

A Kúria dr. Szendrei Zsuzsanna pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek, dr. Németh József ügyvéd által képviselt alperes ellen házastársi tartás megállapítása iránt a Székesfehérvári Városi Bíróság előtt 2.P. 20.971/2010/53. számon megindított, és a Székesfehérvári Törvényszék 2.Pf. 21.881/2012/8. számú ítéletével befejezett perében az említett 8. sz. alatti másodfokú határozat ellen az 53. sz. alatti elsőfokú ítéletre is kiterjedően a felperes által 64. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán tárgyaláson kívül meghozta az alábbi

r é s z í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezéseit részben hatályon kívüli helyezi és az alperest terhelő házastársi tartás összegét 2010. február 9-től havi 40.000,- (negyvenezer) forintra felemeli.

Az alperest terhelő tartásdíj-hátralék összegének megállapítása és megfizetésének módja tekintetében a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

Az első- és másodfokú eljárásban feljegyzett 72.000,- (hetvenkettőezer) és 81.600,- (nyolcvanegyezer-hatszáz) forint - összesen 153.600,- (egyszázötvenháromezer-hatszáz) forint illetékből 61400,- (hatvanegyezer-négyszáz) forintot az alperes köteles az állam javára a lakóhelye szerinti illetékhivatal felhívásában megjelölt módon és számlára megfizetni, míg 92.200,- (kilencvenkettőezer-kettőszáz) forint. az állam terhén marad.

Kötelezi az alperest, hogy az állam által előlegezett költségből 60.900,- (hatvanezer-kilencszáz) forintot fizessen be törvényszék költségvetési elszámolási számlájára a Székesfehérvári Törvényszék Gazdasági Hivatal felhívásában megjelölt módon, míg a fennmaradó 91349,- (kilencvenegyezer-háromszáznegyvenkilenc) forint állam által előlegezett költséget az állam viseli.

Megállapítja, hogy a felperes részére kirendelt pártfogó ügyvéd első- és másodfokú eljárásban felmerült díjának megfizetésére a felperes 60%-ban, míg alperes 40%-ban köteles, és a felek a fentieket meghaladóan az első- és másodfokú eljárásban felmerült egyéb költségeiket maguk viselik.

Egyebekben a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

A felperes pártfogó ügyvédjének a felülvizsgálati eljárásban felmerült díját a felperes részleges pervesztességére figyelemmel 75%-ban a felperes, 25%-ban az alperes viseli.

A le nem rótt 102.000,- (egyszáz-kettőezer) forint felülvizsgálati illetékből 76500,- (hetvenhatezer-ötszáz) forintot a Magyar Állam visel, míg 25500,- (huszonötezer-ötszáz) forintot az alperes köteles az állam javára a lakóhelye szerinti illetékhivatal felhívásában megjelölt módon és számlára megfizetni, a felülvizsgálati eljárás során felmerült egyéb költségeket a felek maguk viselik.

Ez ellen a részítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A jogerős ítélet az alábbiak szerinti tényálláson alapult:

A peres felek házastársak voltak, az 1979. március 10-én megkötött házasságukat a Székesfehérvári Városi Bíróság 4.P. 20.874/2004/53. sz. alatti ítéletével felbontotta. A felek házasságából két gyermek született, 1979-ben A. és 1985-ben E., akik már mindketten nagykorúak. A bíróság a házasság felbontása iránti perben E. utónevű gyermek vonatkozásában érvényesített tartásdíj iránti követelés kapcsán az alperest kötelezte tartásdíj fizetésre, azonban a felperes házastársi tartás iránti keresetét a 2007. november 27-én kelt másodfokú részítélettel jogerőre emelkedett határozatában elutasította. Ez utóbbi ítéleti döntés azon az indokon alapult, hogy felperes igazolt betegségei, mint depresszió, érzelmi labilitás - a kereső foglalkozás végzését nem zárja ki, csupán megnehezíti, továbbá önhibán kívüli rászorultsága sem áll fenn, mivel a másodmagával lakott, $\frac{1}{2}$ részben saját, és $\frac{1}{4}$ - $\frac{1}{4}$ részben gyermekei tulajdonát képező 100 nm-es családi házat csak részben használja, és elmulasztotta annak tőle elvárható hasznosítását. A Székesfehérvári Városi Bíróság a 4. P. 22.290/2009/4. sz. 2010. február 22-én kelt jogerős ítéletével az alperes tartásdíj fizetési kötelezettségét E. utónevű nagykorú gyermeke vonatkozásában megszüntette.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság 2010. február 9-től kezdődően kötelezze az alperest havi 100.000 forint. házastársi tartásdíj megfizetésére. Követelése jogalapjaként egészségi állapotának megromlását, egyben anyagi rászorultságát jelölte meg. E körben előadta, hogy szorongás miatt 2001-től pszichiátriai kezelés alatt áll, lezajlott egy mélyvénás trombózis, kialakult egy gerincsérve, és fokozódott a korábbi ételallergiája. 2009. október 15. óta öregségi nyugdíjban részesül, amelynek összege 30.690 forint. és emellett gépjárművezető oktatóként az ATI-nál

alvállalkozóként tevékenykedik. Az ott teljesített havi 110-150 óránként 1800 forintért adott tanórából bruttó 200.000 forint. átlagjövedelme származik, amelyből előadása szerint mindössze nettó 25.000 forint. marad. Lakásfenntartási költségei havi 40.526 forintot emésztnek fel, és ezen kívül az általa gépkocsi felvásárlására felvett kölcsön megemelkedett törlesztőrészletét fiai segítségével fizeti.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Vitatta a felperes tartásra való rászorultságát, álláspontja a házastárs iránti kereset jogerős elutasítása óta érdemben nem változtak a felperes körülményei, időközben azonban a tartásra még érdemtelené is vált az alperes hozzátartozói sérelmére elkövetett rongálás, zaklatás és fenyegetés miatt. Saját teljesítőképességével kapcsolatban előadta, hogy második házasságában él, az abból született kiskorú lánygyermeket feleségével közös háztartásban tartják és gondozzák, azonban havi rezsire 89.296 forintot kénytelenek fordítani, és a három hiteltörlesztés és egyéb költségek mellett a család rezsit is magába foglaló összes kiadása 511.078 forintot tesz ki. Vitatta a felperes előadását a vállalkozásból szerzett jövedelmének nettó összegére vonatkozóan, álláspontja szerint az helyesen havi 70.000-90.000 forint. közötti összeget ér el.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét részben találta megalapozottnak, és ítéletében az alperest a felperes javára 2010. február 9-től minden hó 10. napjáig előre esedékesen, önkéntes teljesítéssel havi 15.000 forint. rokontartás megfizetésére kötelezte. Megállapította, hogy az alperesnek 2010. február 9. és 2012. augusztus 31. napja között 460.000 forint. tartásdíjhátraléka keletkezett, amelynek megfizetésére az ítélet jogerőre emelkedését követő hónap első napjától a folyó tartásdíjon felül azzal egy időben teljesítéssel havi 15.000 forintos részletfizetést engedélyezett. Kimondta, hogy bármely részlet megfizetésének elmulasztása esetében az egész tartozás egyszerre esedékessé válik. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az elsőfokú ítélet indokolása szerint a felperes a tartásra - alacsony öregségi nyugdíja miatt - rászorul, és a 43%-os egészségkárosodása ellenére a nyugdíj mellett vállalkozóként folytatott tevékenységéből is csak havi 34.020 forint. további jövedelmet szerez az amúgy veszteséges vállalkozásából. Az érdemtelenység körében kifejtette, hogy ezzel kapcsolatban csak a korábbi, a házastársi tartás iránti felperesi keresetet elutasító ítélet jogerőre emelkedését követő időszakra eső felperesi magatartást kell értékelni. A rendelkezésre álló bizonyítékokat mérlegelve úgy ítélte meg, hogy a felperes az alperes jelenlegi anyósának sérelmére azóta elkövetett rongálás vétsége miatt a tartásra nem vált érdemtelené.

Azösszegszerűség megállapítása során figyelembe vette azt a körülményt, hogy az alperes a felek házasságának felbontását követően az utolsó közös házastársi lakásból elköltözött, az abban lévő $\frac{1}{2}$ hányadú résztulajdoni illetőségét nagykorú gyermekeire ruházta át, és emiatt 55 évesen kellett magának és új családjának otthont teremteni, ehhez kölcsönöket felvenni. Tekintettel kell lenni ezen túlmenően még arra is, hogy egy kiskorú gyermek tartásáról is gondoskodnia kell, emiatt nem lehet tőle elvárni azt, hogy a rendelkező részben megjelölt havi tartásdíjat meghaladó mértékben támogassa anyagilag a tőle egyébként 2004. december 29. óta ténylegesen különváltan élő volt házastársát.

Az ítélet ellen mind a felperes, mind az alperes fellebbezett.

A felperes fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, és az alperes kereset szerint havi 100.000 forint. házastársi tartásdíjra kötelezését. Kifogásolta a megállapított tartásdíj mértékét, amely megélhetését nem fedezi, és nincs arányban az alperes életszínvonalával sem. Vitatta az elsőfokú ítélet azon megállapítását, hogy öregségi nyugdíjának alacsony összege neki is felróható lenne, és ismét előadta ezzel kapcsolatban, hogy a házasság fennállása alatt elsősorban a gyermekekről kellett gondoskodnia, és emiatt nem volt lehetősége munkát vállalni. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mindkettőjük anyagi körülményeit tévesen értékelte.

Az alperes fellebbezése az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával történő a kereset teljes elutasítására irányult. Továbbra is érvelt a felperes érdemtelensége mellett, és nem értett egyet az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos azon jogi álláspontjával, hogy e körben kizárólag a korábbi, a házastársi tartás iránti felperesi keresetet elutasító ítélet jogerőre emelkedését követően megvalósított magatartásokat lehetne értékelni. Álláspontja szerint a korábbi, a felperes keresetét elutasító ítélet óta a felperes rászorultságát tekintve lényeges – negatív irányú – körülményváltozás nem következett be. Ugyanakkor a felperes időközben nagy értékű ingatlanát értékesítette, hiteleit visszafizette, és felújítási munkálatokat végzett a fennmaradó pénzből általa megvásárolt, és lakott ingatlanon. Ismételten hangsúlyozta a saját teljesítőképességének hiányát a család kiadásainak mértékére hivatkozva.

A másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Indokolása szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból helytálló jogkövetkeztetést vont le mind a házastársi tartásdíj jogalapja, mind összegszerűsége tekintetében. A másodfokú bíróság sem tartotta megalapozottnak az alperes azon

védekezését, hogy a tartásra irányuló kereset elutasítása óta nem következett be felperes oldalán olyan körülményváltozás, amely miatt a felperes a tartásra ne szorulna rá.

Elfogadta az elsőfokú bíróság azon, mérlegelés útján való megállapítását is, hogy a felperesnek a nyugellátásából és a vállalkozásából együttesen mintegy havi 60.000 forint. bevétele származik. A körülmények lényeges megváltozása mellett szól az is, hogy a felperesnél időközben 43%-os mértékű össz-szervezeti egészségkárosodás alakult ki. Az, hogy a felperes időközben öregségi nyugdíjassá vált, nem jelenti azt, hogy megélhetés ezzel hosszú távra biztosított volna. Annak összege ugyanis az átlaghoz képest is olyan alacsony, hogy a felperes rászorultságát eleve megteremti, mivel hosszú távon - miután már felperes vállalkozóként sem fog jövedelemhez jutni - az marad majd a egyetlen bevétele.

Emiatt a másodfokú bíróság helytállónak tartotta az elsőfokú bíróság azon jogkövetkeztetését, hogy a családi házában egyedül élő, megromlott egészségi állapotú felperes megélhetését a havi 60.000 forint. összjövedelme teljes mértékben nem fedezi, ezért a tartás szempontjából rászorulónak minősül. Ugyancsak osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, miszerint az érdemtelenség vizsgálata körében kizárólag a korábbi, a házastársi tartás iránti felperesi keresetet elutasító ítélet jogerőre emelkedését követően megvalósított magatartásokat kell értékelni. A felperes által azóta, az alperes hozzátartozójának sérelmére elkövetett rongálás egyszeri és indulati cselekmény volt, amely a Legfelsőbb Bíróság V. számú Polgári Elvi Döntés indokolásának 5-7. bekezdése szerint sem értékelhető olyan súlyúnak, hogy a házastársi tartás jogalapjának fennálltát kizárná.

Okszerűnek tartotta az elsőfokú bíróságnak az alperes teljesítőképességének és a házastársi tartás összecszerűségének megállapítása során kifejtett mérlegelési tevékenységét, és rámutatott arra, hogy az átlagot lényegesen meghaladó jövedelemmel rendelkező alperes mindenképpen teljesítőképesebbnek tekinthető, azt is figyelembe véve, hogy a tartásra jogosultak sorrendjében a felperest kizárólag az alperes kiskorú gyermeke előzi meg. A havi 15.000 forintos tartásdíj azonban a felperes jelenlegi jövedelmeivel együtt a felperes indokolt szükségleteit fedezi, és számára átlagosnak megfelelő megélhetést biztosít.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és új határozat hozatalát kérte.

Rendkívüli perorvoslati kérelmét elsősorban a Pp. 206.§ (1) bekezdésben foglaltak megsértésére, a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmazó

mérlegelésére alapította, emellett hivatkozott a Csjt. 32.§ (4) bekezdésében foglaltak megsértésére, mivel a kereset szerinti összeg nem veszélyezteti sem a felperes, sem a szerinte felperessel egy sorban tartásra jogosult kiskorú gyermek megélhetését.

Sérelmezte, hogy a másodfokú bíróság az alperestől nem kért újabb jövedelemigazolást, és teljesítőkéességének mérlegelése körében nem vette figyelembe, hogy az alperes a munkabéren felül egyéb juttatásokban is részesül, pl. korlátozás nélküli telefon- és gépkocsi használat. Ugyancsak jogszabálysértő, hogy az elsőfokú bíróság az alperes által hivatkozott kiadások tényleges meglétét ésösszagszerűségére nem szerzett be igazolásokat, nem került sor környezettanulmányra alperes lakásában, nem vizsgálta ingóvagyonának nagyságát és az esetleges pénzbeli befektetéseinek mértékét. Ezzel szemben a felperes havi jövedelmének megállapításánál figyelmen kívül hagyta azt az adóhivatali igazolást, miszerint a vállalkozásból nem marad kivehető jövedelem. Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítéletben megállapított tartásdíj havi összege a jövedelmével együtt sem fedezi rendes kiadásait, a rendkívüli kiadásokra pedig egyáltalán nem elegendő. Emiatt a keresetben megjelölt összeg egyáltalán nem haladja meg a szükségleteit.

A felülvizsgálati kérelem részben megalapozott.

A felperesnek a felülvizsgálati kérelemben arra való hivatkozása, hogy az elsőfokú bíróság az érdemi döntés meghozatalához szükséges tényállást nem tárta fel kellő mélységében nem képezheti tárgyát a jelen felülvizsgálati eljárásnak, mivel ezen jogszabálysértésre a felperes a fellebbezésében nem hivatkozott. Emiatt a felülvizsgálati eljárásban felperes által ezzel kapcsolatban felhozott indok olyan új jogi álláspontnak minősül, amellyel a másodfokú bíróság a rendes jogorvoslat során érdemben a kérelemhez kötöttség okán nem is foglalkozhatott. A Kúria jogelődje, a Legfelsőbb Bíróság több eseti döntésében, köztük a BH 1995.163., és a BH 2001.172. szám alattiakban is kifejtette, hogy jogerős ítélet csak olyan kérdésben támadható felülvizsgálati kérelemmel, amely az első- és a másodfokú eljárásnak is tárgya volt. Erre figyelemmel a Kúria a jelen rendkívüli perorvoslati eljárás során már csak a jogerős ítélet a tartásdíj mértékére vonatkozó rendelkezéseit vizsgálhatta felül.

Miután a felek házasságát a Székesfehérvári Városi Bíróság 4.P. 20.874/2004/53. sz. alatti ítéletével felbontotta, a jogerős ítélet felülvizsgálattal nem támadott része alapján a felperes önhibáján kívüli rászorultsága miatt nem a Csjt. 32.§-ának (3) bekezdése, hanem helyesen a Csjt. 21.§ (1) bekezdése alapján jogosult tartásra az alperestől, mint volt házastársától.

A Csjt. 65.§ (1) bekezdése szerint a kötelezett a tartás teljesítése képpen az anyagi viszonyaihoz képest köteles a jogosultat mindazzal ellátni, ami annak megélhetéséhez szükséges. A jogosult ezen igényérvényesítésének határt szab a kötelezett oldaláról a Csjt. 21.§ (1) bekezdésének második mondata, miszerint tartást csak olyan mértékben lehet követelni, hogy az ne veszélyeztesse volt házastársának és annak a megélhetését, akinek eltartására a volt házastárs az igénylővel egy sorban köteles. Miután a tartásösszegezésének megállapítása során a fenti - gyakorta egymásnak feszülő - szempontokra kell figyelemmel lenni, az érdemi döntést is csak a különböző érdekek mérlegelését követően lehet meghozni. Ezen eljárás során a bizonyítékokat reálisan kell értékelni, a volt házastársak között fennmaradt tartási kapcsolat során a megítélt tartást a jogintézmény céljához, rendeltetéséhez kell igazítani.

Az első- és a másodfokú bíróság részletekbe menően vizsgálták mind a tartást igénylő felperes vagyoni helyzetét, és az abban időközben bekövetkezett változásokat, és a kötelezett teljesítőképességét. A tartásösszegezésének megállapítása során azonban a Pp. 206.§ (1) bekezdésébe ütközően nyilvánvalóan okszerűtlenül jutottak arra a következtetésre, hogy a felperes nyugdíján és az azt kiegészítő, vállalkozásából származó rendszeres jövedelmén felül havi 15.000 forint. elegendő ahhoz, hogy a felperes megélhetése biztosított legyen, és a havi kb. 75.000 forint a felperes indokolt szükségleteit fedezi, az számára egy átlagosnak megfelelő megélhetést biztosít.

A KSH által kiadott 2013/53. Statisztikai Tükör alapján (<http://www.ksh.hu/docs/hun/xftp/idoszaki/letmin/letmin12.pdf>) az élelmiszereket a normatívához hasonló értékben fogyasztó háztartások fogyasztási adataiból kiinduló létminimum egy fogyasztási egységre számított átlagos értéke 2012-ben havonta 85.960 Ft volt, míg az egytagú nyugdíjas háztartásoké, mint a felperesé 77.364 Ft. Az így kimutatott, fogyasztáson alapuló létminimum, - bár nem jelent feltétlenül szegénységet, hanem egy olyan jövedelmet, amely lehetővé teszi az alapvető szükségleteken túli igények kielégítését is, - a közfelfogás szerint is mindenképpen csak a szűkös megélhetést teszi lehetővé

A Csjt. 65.§ (1) bekezdésének megfelelően a tartásösszegezésének megállapítása során az egyik alapvető szempont, hogy az lehetőleg ne csak a szűkös tartásra legyen elegendő, különösen akkor nem, ha a kötelezett jövedelmi és vagyoni viszonyai a magasabb tartásdíjat lehetővé teszik. Mivel a peradatok alapján az alperes havi nettó jövedelme 411.970 forint., a létminimumot el sem érő összeg meghatározása sérti a Csjt. 65.§ (1) bekezdését, hiszen a peradatokra figyelemmel a felperesnek 43%-os egészségkárosodása miatt az élelmiszer biztosítása és egyéb

háztartással és annak fenntartásával kapcsolatos kiadásain felül rendszeres gyógyszerkiadásai is felmerülnek. Mindezekre figyelemmel a felperes részben alappal hivatkozott arra, hogy az első- és a másodfokú bíróságok a tartásdíjösszezszerűségének mérlegelése során jogszabálysértően jártak el, és emiatt a Kúria a Pp. 275.§ (1) és (4) bekezdése alapján eljárva a felülvizsgálati kérelem keretei között a jogszabályoknak megfelelő új határozatot hozott, mivel az ehhez szükséges tények az iratokból megállapíthatóak voltak, egyekben a jogerős ítéletet a hatályában fenntartotta.

A Kúria által így megállapított havi 40.000 forint. házastársi tartásdíj összege nem éri el a tartásra kötelezett alperes nettó havi jövedelmének 10%-át, emiatt az a tartásra jogosultak sorrendjében a felperest egyébként megelőző kiskorú tartását semmiképpen nem veszélyezteti. Nincs jelentősége az érdemi döntés meghozatala során, hogy az alperesnek és a házastársának az életszínvonaluk biztosítása végett milyen mértékű havi kiadásai vannak, mivel a tartásdíj fizetési kötelezettség teljesítése megelőzi az egyéb anyagi kötelezettségek teljesítését, mint felvett hitelek törlesztése stb.

A Kúriának a tartásdíj mértékét érintő új határozata érinti az alperes terhelő tartásdíj hátralék mértékére, és annak megfizetésére vonatkozó ítéleti rendelkezéseket. A rendelkezésre álló iratokban nem volt adat arra vonatkozóan, hogy az alperes a jogerős ítélet meghozatala előtt és azt követően eleget tett-e tartásdíj fizetési kötelezettségének, ha igen, milyen mértékben. A Pp. 275. § (1) bekezdésben foglaltak alapján azonban a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének helye nincs. A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a rendelkezésre álló iratok alapján dönt. Emiatt hiányoznak a tartásdíj-hátralékról való döntéshez szükséges tények, így a Kúria a Pp. 275.§ (4) bekezdés alapján az ügyben eljáró másodfokú bíróságot az alperest terhelő tartásdíj-hátralék összegének megállapítása és megfizetésének módjának meghatározása tekintetében új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A másodfokú bíróságnak a megismételt eljárásban fel kell tárni, hogy 2010. február 9-től az alperes részéről összesen milyen mértékű tartásdíj fizetésére került sor, erre figyelemmel a határozathozatal időpontjáig terheli-e hátralék, ha igen, mekkora összegben, és határoznia kell arról, hogy azt egy összegben, vagy indokolt esetben részletekben, illetőleg a 15 napos határidőnél hosszabb határidővel kell-e teljesítenie.

Mivel a Kúria a felülvizsgálati eljárásban a megtámadott jogszabálysértő határozat helyett új határozatot hozott, rendelkezni kellett az így kialakult pervesztesség-pernyertesség alperesre kedvezőbb 60-40%-os arányára figyelemmel az első- és

másodfokú eljárásban felmerült perköltségek viseléséről. A Pp.81.§ (1) bekezdése, és a 6/1986 (VI.26.) IM.r. 13-15.§ alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött a perköltségek viseléséről.

A felperes felülvizsgálati kérelme csak kisebb részben vezetett eredményre, a felperes a felülvizsgálati eljárásban 25%-ban lett pernyertes, ezért a Kúria a Pp. 270.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 81.§ (1) bekezdése, valamint a 6/1986 (VI.26.) IM.r. 3.§ (1) bekezdése e.) pontja, a 13.§ (2) bekezdése és 14.§-a, az illetékről szóló 1990. évi XCIII. tv. 39.§ (1) bek. és 50.§ (1) bek. szerint számított, és a felülvizsgálati eljárásban feljegyzett 102.000 forint. illetékből 76.500 forintot a költségmentes felperes helyett az államra terhelte, míg 25.500 forintot az alperesnek kell az államnak külön felhívásra megfizetnie. A Pp. 87.§ (2) bekezdése alapján megállapította, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének díjából 25 %-ot az alperes, míg 75 %-ot a felperes visel.

Budapest, 2014. június 10.

dr. Kőrös András s.k. a tanács elnöke, dr. Kozák Henriett s.k.
előadó bíró, dr. Makai Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő